

Ez itt a női zuhany!

Ez a mondat csúszik ki önkéntelenül az ember (lányának) száján, ha egy ellenkező nemű egyén betéved az uszodák eme titokzatos szentélyébe. Nekem is többször volt részem hasonló élményben, ezért nem esik nehezemre jellemezni a különböző típusokat.

Az ijedős

Mire fenti felkiáltás elhangzik, ő már nincs sehol. Pánikszerűen menekül a tetthelyről és biztos távoból reménykedik, hogy nem fut össze az illető hölgygel konszolidált körülmények között, például talpig felöltözve. Ugyanebben reménykedik az „áldozat” is. Ciki lenne!

A ráérős

Tetőtől talpig végigméri az ember lányát, helyesebben azt, ami kilátszik belőle, miután ősi mozdulattal maga elé kapta a kezét, vagy ha kéznél van, a törölközőjét. Nem siet, zavar jelét nem mutatja. A mustra után - jó esetben egy „bocsi” kíséretében - komótosan távozik.

A tudományos igényű

„Tényleg?” Így reagál, de nem dől be. Szemét körbejárva alaposan megvizsgálja a csempéket, a mosdókat. De hiszen itt minden ugyanolyan, mint a férfi zuhanyban! De valami nem stimmel, a hölgy nem illik bele a képbe. Egy „tényleg” kíséretében kivonul.

Az öntudatos

„Tudom.” Ez az ő reakciója. Meg van sértődve. Ő határozott céllal jött be. A kislányát hozta be a WC-re. Hogy nem lehet ezt felfogni? (Tényleg, hova is menjen egy apuka a már nem pici, de még nem is önálló kislányával?) Egy pillantást sem vet rád. Mikor a gyerek végzett, emelt fővel távozik. A hölgy pedig megsemmisülten áll, mozdulatlan pózba merevedve, törölközőjét pajzsként maga előtt tartva.

A hiányos öltözékről még egy sztori jut eszembe. Mivel az edzéseken dresszben vagyunk, ez az öltözék a természetes számunkra. Mikor más közegben, felöltözve találkozunk, szinte meghökkenünk a másik ruhás látványától. Annál nagyobb a meglepetés, mikor nem is számítunk az illető megjelenésére. Ez történt velem is, mikor egyik társunk (Szebellédi Soma) egyszer csak felbukkant a munkahelyemen, az iskola folyosóján. Megörültünk egymásnak és hirtelen messziről odakiáltottam: „Hát te hogy kerülsz ide? Ruhában meg sem ismerlek!” Ahogy kimondtam, rögtön leesett, hogy ezt a körülöttünk lévő diákok is hallották. Mit volt mit tenni? Szégyellős mosollyal még meg is pusziltuk egymást. Nos, népszerűségi indexem nem csökkent, és igen, azóta is ugyanaz a munkahelyem.

Végül egy gyerekkori emlék. Vékony, izmos, sportos testalkatú kislány voltam, az úszás miatt rövid hajjal (ez az egy megmaradt...) Folyton fiúnak néztek és a nénik rendszeresen kizavartak

a női zuhanyzóból. „Ez itt a női zuhany! Menj csak ki, kisleány!” Ez még a régi fedett legendás, csupasz betonpadlós, zuhanyrózsa nélküli tusolójában történt, ahová dideregve futottunk be melegedni a tűzforróra állított vízszugár alá.

Azóta eltelt pár évtized. Elérkezett az én időm, visszaadom a kölcsönt. Igaz, nem a néniknek, hanem a dologban vétlen férfiaknak...

Debrecen, 2020. 11.17.

Legoza Éva

Gyermekkori úszótársaimmal, köztük Laci bátyámmal, aki előkerítette ezeket a fotókat. Én voltam a legszőkébb...

